

PLAMENY Z LEDU

FEI LIN

Plameny z ledu

Fei Lin

Nakladatelství KLIKA

Přízraky zvířat

Text © Fei Lin
ISBN 978-80-88298-86-1

„Pomoc!“

Z jednoho domu na kraji města se ozvalo zoufalé volání, které bylo ale vzápětí umlčeno. U mrtvolý ležící na zemi se tyčila tmavá postava. Ihned potom, co dokončila svoje dílo, se otočila, popadla skleněné nádoby, které ležely na stole, a přidržela je u tepny ležícího muže. Naplnily se tmavě červenou tekutinou až po okraj.

Rianoi si lhostejně očistila dýku o šaty mrtvého. Rychle si ji zasunula do stehenního pouzdra, a naopak vytasila meč. Jednou čistou ranou oddělila hlavu od zbytku těla. Čepel hladce přesekla kůži a maso i s páteří. Přece jen, k tomuto účelu byla vyrobena.

Rychle si přehodila tašku s hlavou a nádobami plnými krve přes záda a zmizela oknem domu. Od země ji dělila jen dvě patra.

Naposledy se ohlédla směrem k domu a ušklíbla se. *Až zítra ráno objeví tu mrtvolu, spustí se docela velký rozruch. Možná bych si měla pořídit lístky do první řady.*

Tentokrát se stal její obětí mladý student. Nevěděla přesně, proč ho dostala od mistra za úkol zabít, a ani ji to moc nezajímalo. Ji zajímalo jen to, že *to* zabila.

Protože byla hluboká noc, nemusela se bát, že ji někdo uvidí. Klidným tempem došla na kraj města, kde nechala svoji klisnu Capriolu.

Ta si mezitím stihla příjemně zdřímnout. Už si na to zvykla. Většinou se pouští do práce v noci, když všichni spí. Není divu, že se klisna snaží nabrat síly, kdykoliv to situace umožňuje.

Když k ní Rianoi došla, temně černá klisna ji pozdravila tichým

zaržáním. Tíše se zasmála a nasedla.

„Máme tady hotovo. Můžeme jet domů,“ poplácala klisnu po šíji a pobídla ji do lehkého cvalu pryč od města. Měsíc jim k tomu svítil, a tak nemusela dávat příliš velký pozor na cestu. Capriola si už umí sama poradit, aby spolu neskončily v nějaké díře.

Občas se zastavily na odpočinek, čehož klisna s radostí využila k pití, pasení nebo spánku.

Rianoi se mezitím snažila vycpat sedlové brašny trávou a listím. *Přece nedopustím, aby se cestou s krví něco stalo. Ještě se srazí.* Tu krev hodlala použít na svůj nejnovější obraz, ale aby ho mohla začít malovat, musela ji bezpečně dostat domů. Nebude přece pořád jezdit tam a zpátky pro barvu jen kvůli tomu, že se cestou nedopatřením nádoby rozbily.

Zanedlouho se před ní konečně objevily vysoké železné brány městečka Nithix, místa, kde žili a učili se ti nejlepší vrazi v zemi. Pohledem sklouzla ke kamenným sochám sedícím vpravo a vlevo před branou. Znázorňovaly sedící draky, kteří upírali pohled dolů na všechny příchozí. Obyčejní lidé by se nejraději otočili a utekli. Jí se líbily.

Obě sochy byly nové. Původně byli ti draci ze dřeva, ale ona nedopatřením jednoho z nich spálila, když se učila zacházet se zápalnými šípy. Její mistr doslova běsnil, když se to dozvěděl. Trvalo měsíc, než tesaři vytesali novou sochu, raději z kamene, aby se to neopakovalo. Ona sama z toho vyvázla docela dobře. Všichni uznali, že se jednalo o nehodu, a tak jen musela zaplatit náklady na nové sochy.

To bych nebyla já, kdybych občas něco nevyvedla. Ale vážně, zas tak brozné to přece nebylo! Mohla jsem znovu podpálit celé město. Rianoi ta myšlenka pobavila. Po pravdě, příčina celého požáru byla bezvýznamná maličkost.

Capriola cvalem proběhla otevřenou branou a namířila si to rovnou ke stájím.

Rianoi si všímala postav na ulici, ale nezdravila. Stejně by jí nikdo neodpověděl.

2

Nithix je malé městečko s přibližně dvěma tisíci obyvateli. Protože tu žijí především vrahové, mají ve zvyku udržovat kolem sebe ponurou atmosféru. Všechny domy byly postaveny z černého mramoru a tmavého dřeva. Cesty jsou dlážděny sněhobílými rozdrčenými kostmi smíchanými s pískem, který snadno vstřebává vlhkost, a díky tomu kosti neplesniví.

Všude je poměrně ticho. Občas můžete zaslechnout, jak si někteří lidé mezi sebou povídají, nebo řinčení zbraní při výcviku. Vrazi jsou cvičeni k tomu, aby se pohybovali naprosto tíše a nenápadně.

Rianoi se ale někdy odmítala chovat tíše a nenápadně. „Jsem zpátky!“ zavolala hlasitě, jakmile otevřela dveře do mistrova domu.

Ohlédlá se kolem. V jeho domě se kupily na hromádách všemožné zbraně, knihy, oblečení i malířské potřeby. To od něj se Rianoi začala učit malovat, když zrovna nemusela na výcvik. Od té doby, co namalovala první obraz, uplynula už pěkná řádka let.

„Musíš tak řvát?“ ozval se mistr otráveně z vedlejší místnosti, kterou používal jako skladiště zbraní. Nakoukla dovnitř. Po stěnách pokoje byly rozmístěny vysoké police a stojany se všemožnými druhy mečů a dyk a byly tam i zbraně, které neznala. Uprostřed místnosti stál mistr s nevraživým výrazem. „Víš přece, že máš být tichá,“ zavrčel.

Rianoi obrátila oči v sloup. „Mám hotovo,“ oznámila mu, „tady máš tu svoji objednávku,“ hodila mu pytlík s hlavou. Z koženého váčku stále prosakovala krev a kapala na zem.

„Mohla jsi ji nechat na stole v předsíni,“ řekl. Mávnutím ruky ji

odehnal pryč. Teď nebyl v náladě s ní něco probírat.

Rianoi na nic nečekala a odešla. Stejně jí nebylo moc do řeči. Měla před sebou ještě další práci, na kterou se naopak těšila celou cestu zpátky.

Dům, ve kterém bydlela se svojí přítelkyní Aronel, se nacházel jen o pár bloků dál. Měl dvě patra a na rozdíl od ostatních domů byl mramor pomalovaný od Rianoi. Aronel navíc občas sem tam přidala nějakou řezbu z kostí. Jejich dům byl unikátní. Většina vrahů neměla žádný cit pro umění, a tak byly jejich domy jen a pouze černé.

„Vrátila ses? Že ti to ale trvalo,“ ozvalo se zevnitř. Aronel sešla dolů ze svého pokoje a držela v ruce knížku, kterou právě četla. Ve druhém patře byly jejich pokoje a koupelny. Kuchyně a další místnosti se nacházely v přízemí.

„Šla jsem se napřed trochu pobavit. Zato ty pořád máš tu stejnou knížku, kterou jsi rozečetla už před mým odchodem,“ odpověděla Rianoi a zamířila do svého pokoje.

„Netrávím celý den jen čtením.“ Aronel šla s ní. „Víš, mám i jiné záliby.“ Sledovala, jak ze sebe Rianoi shazuje svoji zbroj a odkládá všechny zbraně.

Na stole se vytvořila malá hromádka. Kupily se tam dýky, vrhací nože a nakonec hodila na hromadu svůj meč. Stůl se pod tím nárazem otřásl.

„Byla to nuda. Vždyť to znáš. Najít, sledovat a zabít. Navíc tohle byl nějaký student, takže všechny jeho dny byly v podstatě stejné. Ale jeho krev se mi hodí,“ zamávala jí před nosem skleničkou krve.

„Ty budeš zase malovat?“ zeptala se Aronel nadšeně. „Musím to vidět, až skončíš.“

Rianoi přikývla a položila na stůl celkem tři nádoby naplněné červenou, hustou tekutinou. „Malovat budu, ale něco mi pořád chybí.“

Aronel pozvedla obočí. *Krev se jí nesrazila, tak co řeší?*

Věděla jsem, že na to nepříjdeš, zazubila se Rianoi. Otočila se a ze skříně vyhrabala malý proutěný košík, který hodila Aronel.

„Ne každý živoch má červenou krev,“ prohodila jen tak

mimochodem, když kolem ní procházela ven.

Aronel chytila hozený košík jednou rukou, ani se na něj nepodívala. Chvilí trvalo, než si to všechno srovnala v hlavě. „Ty jsi blázen,“ zavrtěla hlavou, ale vyšla za ní ven do hluboké noci. *Doufám, že nehodlá lovit pavouky,* otřásla se při té myšlence. Nesnášela pavouky.

Naštěstí neměla Rianoi na pavouky ani pomyšlení. Ne že by nechtěla, ale pavouci zkrátka moc krve nemají. Ona chtěla jantarky, zvláštní druh šneků, kteří mají modrou krev. Navíc se vyskytovaly v lese hned vedle města.

Měly štěstí, jantarky zrovna vylézaly ze svých ulit a hledaly potravu. Díky modrému barvivu v krvi ozařovalo jejich malé tělíčko okolí a sliz, který vylučovaly, se táhl podél cesty, kterou urazily. Nebylo těžké je prostě posbírat, a brzy byl košík naplněný po okraj.

„To by mohlo stačit,“ potěžkala si Rianoi naplněný košík. Musedlo tam být víc než třicet jantarek.

„Vážně jsi si jistá, že tahle věc má jinak zbarvenou krev?“ Aronel měla stále svoje pochybnosti, ale je pravda, že při hodinách jedovatých a vzácných živočichů spíše spala.

Rianoi neodpověděla slovy. Místo toho vylovila z košíku jednu jantarku a vši silou jí trískla o zem. Z rozdrceného tělíčka se vynořila jasně modrá krev a potřísnila Aronel špičky bot.

„Ííí! Zašpinilas mi boty!“ vykřikla.

Rianoi ji ignorovala a vydala se se svým úlovkem zpátky domů.

Z jejího pokoje byly pak slyšet zvuky, které připomínaly drcení kostí. Snažila se vylovit jantarky z ulit a dostat z nich každou kapku krve. Většinou stačí lehce nadrtit ulitu a šneka vytáhnout.

Nádoba už byla téměř plná. Nalila do ní poslední kapky modré krve, přidala roztok proti srážlivosti, uzavřela ji a pořádně protřepala. Na hladině se vytvořila tenká vrstva pěny.

Rianoi položila nově získanou barvu k těm ostatním. „Hotovo,“ prohlásila pyšně. „Asi bychom se měly prospat. Byly jsme venku skoro celou noc.“

Aronel chtěla sledovat Rianoi při malování, ale nohy měla jako z olova. Stejně se zdálo, že zrovna teď malovat nebude.

„Asi máš pravdu.“ S těmito slovy se dobelhala do svého pokoje.

Neusnula sice tak rychle jako její přítelkyně, ale každá vteřina strávená na tomto kusu nábytku jí připadala nesmírně příjemná.

* * *

Když se Aronel probudila, slunce již viselo vysoko na obloze, ale jí se vůbec nechtělo vstávat. Tak jen ležela a zírala do stropu. Po chvíli si vzpomněla na včerejší zážitek. Otřásla se.

S tou myšlenkou se konečně posadila. Ledabyly ze sebe shodila noční prádlo, vzala si na sebe to první, co bylo zrovna po ruce, a vydala se do vedlejšího pokoje za Rianoi.

Ta už byla dávno vzhůru. V pokoji bylo nezvykle ticho. Alespoň na její poměry. Byla známá tím, že skoro nikdy nemá náladu dodržovat stanovená pravidla. Nekřičela, ale pořád se z jejího pokoje ozýval třískot zbraní.

Dnes neměla na zbraně ani pomyšlení. Přímo doprostřed pokoje si postavila malířský stojan s velkým plátnem.

Aronel se neodvážila vyrušit Rianoi při práci, jen se opřela zezadu o dveře a tiše ji sledovala. V pokoji byla cítit vůně železa a bylinek. Občas bylo slyšet špláchnutí vody, když se vymýval štětec.

S krví se malovalo jinak než s obyčejnými barvami. Jediná možnost, jak získat jiný odstín, je míchat ji s vodou. Jen tak jste mohli získat buď světlejší, nebo tmavší barvu.

Na plátně bylo zachyceno stádo divokých koní, jak cválají přes řeku a měsíc jim svítí za zády. Červenofialoví koně, modrá řeka a růžovobílý měsíc.

Když se ale podívala na ty koně zblízka, všimla si, že ani jeden nemá oči. Místo nich tam jsou jen tmavé díry, které odrážely jejich temnou duši. *Koně bez duše*, jak ten obraz později Rianoi pojmenovala. Naposledy zvedla štětec a do rohu udělala poslední tah.

Opatrně odsunula stojan s obrazem stranou, aby mohl uschnout, a rychle uklidila všechny malířské potřeby. Sklenice s barvou pečlivě uzavřela a položila nahoru na polici.

„Povedl se ti,“ řekla uznale Aronel, až sebou Rianoi trhla. Aniž by se ohlédla, popadla nejbližší ostrý předmět, který ležel na stole,

a chtěla ho hodit po tom hlase. Najednou se ale zarazila.

„Jak ses sem dostala?“ vyjekla, když si všimla Aronel, jak stojí u dveří. Vůbec si jí nevšimla, když vklouzla do pokoje. Se zaraženým výrazem pomalu sklonila ruku s nožem.

„Nemůžu za to, že vůbec nevnímáš okolí, když maluješ.“ Aronel jen pokrčila rameny.

„To není pravda,“ namítla.

„Je a ty to víš,“ nedala se Aronel a vzápětí rychle zmlkla, když ji těsně minulo ostří nože a zabodlo se do dveří. Její oči ale stále jiskřily pobavením.

„Nemáš být na tréninku?“ zeptala se náhle Rianoi.

Aronel zavrtěla hlavou. „Než jsem přišla k tobě, stávil se u nás posel našeho *pana mistra*. Prý má další úkol. Tentokrát pojedeme spolu.“

„To si děláš srandu. Nemohla jsi mi to říct dřív? Mistr nás zabije, když přijdeme pozdě,“ vyvalila na ni oči Rianoi a začala se převlékat z oblečení potřísněného krví do zbroje. Trvalo jí to jen pár minut.

„Promiň. Nechtěla jsem tě rušit při malování.“ Aronel měla dobrý důvod, proč jí to neřekla hned, jakmile přišla. Naposled, když ji při malování vyrušila, sebou Rianoi trhla natolik, že štětcem pokazila celý obraz. A následující měsíc jí dělala ze života peklo. To, že ji jednou schválně shodila z koně, je jen drobnost.

Jakmile se Rianoi dovyzbrojila, obě spěšně opustily dům a zamířily k mistrovi.

Rianoi byla zčásti umělkyně. Často se cestou rozplývala nad různými uměleckými díly nebo si někoho dobírala, ale tentokrát na to nebyl čas. Aronel běžela vedle ní, na rozdíl od ní se zubila od ucha k uchu. *Bude divadýlko*.

Mistrův dům byl v podstatě jen ve vedlejší ulici, ale Rianoi měla pocit, že cesta trvá celou věčnost. Když otevřela vstupní dveře a vešla dovnitř, mistra nikde neviděla.

„Je někdo doma?“ zavolala dost hlasitě, až ji muselo být slyšet v celé ulici. Někdo z venku dokonce zanařádal.

Aronel si zoufale složila hlavu do dlaní. *Tohle neskončí dobře*.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. „Kde jste sakra byly?

Poslal jsem k vám posla už před několika hodinami!“ Mistr vyšel ze svého pokoje a nebyl právě v dobré náladě. Nevraživě si je prohlédl od hlavy k patě. Sám si oblékl svou starou potřesanou černou košili, která vypadala, jako by několik měsíců ležela zahrabaná někde ve sklepe.

„Rianoi malovala. Nechtěla jsem ji rušit. Víš, jak to dopadlo na-
posled, když se to stalo,“ řekla Aronel a přitom se stále šklebila.

„Co. Že. Jsi. Dělal?“ Mistr na ni nejdřív nevěřicně zíral, ale potom si vzpomněl, jak obrátila celé město naruby kvůli zničenému obrazu. Trochu se uklidnil.

„Takže co po nás chceš tentokrát?“ zeptala se Rianoi, která se je rozhodla ignorovat.

„Co myslíš?“

„Zase jako vždycky?“ vložila se do toho Aronel.

Mistr přikývl. Ne že by to některá z nich nečekala. Téměř nic jiného po nich nikdy nechtěl od té doby, co skvěle ovládly všechny bojové techniky a další věci nezbytně nutné k přežití v boji.

„Kdo to bude tentokrát?“ Rianoi měla pocit, že každou chvíli usne.

Mistr se ale jen zasmál. „Tentokrát to bude trochu těžší než obvykle. Abyste se alespoň trochu pobavily.“

„Takže?“ Aronel hořela nedočkavostí. Bylo tomu už několik měsíců, kdy zažila opravdové dobrodružství.

„Co byste řekly na to, že půjdete podříznout korunního prince Eldery?“

„Ano!“ vykřikly obě naráz, až se otrásl celý dům. To bylo něco pro ně.

Mistr jim téměř nestačil vysvětlit všechny podrobnosti, a už se vytratily ze dveří. Chtě nechtě musel se zasmát. Vycvičil je on, tak co čekal? Princezničky, co se bojí potřísnit krví, nebo někoho, kdo ho bude považovat za boha? Zatřásl hlavou, aby tu myšlenku vyhnal z hlavy. Takhle svět nefunguje.

Když vyšly z mistrova domu, zachovávala Rianoi mlčení. Netvářila se nadšeně. Těšila se na další úkol, ale vrátila se teprve včera a počítala s tím, že si bude moct několik dní odpočinout

a malovat. Její emoce byly směsicí nadšení a deprese. Dívala se dolů na světle žlutou cestu.

Aronel na ni nemluvila, a mezitím co šly ke stájím, se její přítelkyně trochu uklidnila. Ale jakmile otevřely hlavní vrata, její negativní nálada zase vyplula na povrch.

Uvnitř bylo snad třicet malých, šestiletých dětí, které neustále pobíhaly z místa na místo. Snažily se osedlat svoje poníky a přitom na sebe pořád křičely. Neuměly pořádně sedlat, některé se poníků dokonce bály.

Instruktor byl jen jeden a nestíhal odpovídat na všechny dotazy, kterými byl neustále zahrnutý.

Děti se snažily zjistit, co kam patří a jak se to na toho poníka dává. Děti křičely, koně kopali a ržáli a kov třískal o kov.

„To budou asi nováčci. Ještě nevědí, jak to tu chodí,“ naklonila Aronel hlavu k Rianoi a podívala se na ni. Ta neodpověděla a vešla do stáje.

„Uhněte!“ zařvala z plných plic.

Děti se na ni polekaně podívaly a po chvilce se rychle odklídily stranou. I instruktor zvedl překvapeně hlavu zpod jednoho poníka. Když Rianoi tiše procházela kolem nich, stále na ni zírali.

Ta si jich už ale nevšímala a pustila se do sedlání Caprioly. Aronel byla ve vedlejším stání u Orcuse, svého hřebce.

Capriola byla navenek klidná a hodná klisnička, ale v její duši se odrážel ďábel. Pokud by ji někdo naštvál, byla by schopná ho roztrhat na kusy.

Zato Orcus se nijak netajil svou povahou. Pořád funěl nebo do něčeho narážel a kopal po všech lidech, co se mu nelíbili. Aronel by ale nikdy neublížil.

Osedlat koně trvalo jen chvilku. Přece jen to nedělaly poprvé jako někteří. Dokud tu byly, bylo ve stáji ticho. Rianoi si je srovnala jediným slovem.

„Tak jedeme?“ zeptala se Aronel v celkem dobré náladě. „Máme určitě všechno?“ přehrabovala se jednou rukou ve svých sedlových brašnách. Měla v nich nějaké jídlo, peníze a mapu.

Rianoi pozvedla obočí. „Potřebujeme ještě něco kromě mapy

a zbraní?“

„Asi ne,“ uznala Aronel a nasedla. „Možná ty peníze,“ utrousila. Jeden by nevěřil, kolik se toho dozví za pár zlatáků.

„Tak schválně, kdo tam bude první,“ vykřikla Rianoi a vyběhla s Capriolou hlavní branou ven. Aronel ji po chvílce následovala.

Cesta do Eldery trvala oběma dívkám přes dva týdny, během nichž potkaly několik poutníků a obchodníků, ale ony se odmítaly skrývat. Prostě projely kolem nich.

Dva černí koně a dva černí jezdcí v pláštích přece nejsou nic divného. Byl to běžný úbor cestovatelů.

Rianoi se raději vyhýbala velkým městům. Většinu z těch zasmušilých měst navštívila a ještě větší spoušť tam zanechala. Zato Aronel by si to tam nakráčela hlavní bránou.

Když konečně vstoupily na půdu Eldery, zůstaly na ní stát s otevřenou pusou. Rianoi věděla, že Eldera není zrovna krásná země, že většinu její půdy tvoří pohoří, pouště a sem tam nějaká nížina u řeky, ale toto nečekala. Na dohled nebyly žádné menší vesnice. Většina zemědělské půdy byla vysušená a přecházela v poušť.

Až po půlnoci dalšího cestování zahlédly hradby prvního města. I ty působily jako bez života.

„Co se to tu sakra stalo? Když jsem tu byla naposled, tak tu bylo alespoň znát, že tu nějaký život byl.“ Aronel nevěděla, co na to říct. Nikdo nebyl na dohled, jen u hlavní brány stálo několik strážců s oštěpy v zelenožluté uniformě.

„A já myslela, že jsi to udělala ty, když jsi tu byla naposledy,“ dobírala si ji Rianoi. „A vůbec, co je tohle za město?“ Ohlédlá se kolem. Všude to vypadalo stejně.

Aronel vytáhla mapu, kterou jim dal mistr. Chvilí trvalo, než se v ní zorientovala. Mapa byla hodně stará a zelené plochy mnohdy neodpovídaly. „Ten starý blázen nám tu nevyznačil hlavní město. Jak máme korunního blbce najít?“ podala mapu Rianoi.

„To zjistíme v nějakém hostinci. Nějaký opilý blázen se najde vždycky,“ nadhodila bezstarostně. Pobídla Capriolu směrem k městu.

Oba koně prošli rozlehlou pouští a branou. Strážce si jich vůbec

nevšímaly a nechaly je projet. Aronel se na ně vesele zazubila, a dokonce jim zamávala. Jeden ze strážců se na ni podíval a také se zasmál.

Rianoi obrátila oči v sloup. *Hlupáci.*

Vnitřek města vypadal stejně jako každé jiné město. Ale tady to byla velká změna oproti krajině venku. Obytné domy s obchody a restauracemi v přízemí, stromy vysázené na ulicích a přímo uprostřed města byl kostel s náměstím a trhy.

Nebyl tu na dohled žádný zámek, kde by se mohl zdržovat někdo s vyšším postavením.

Aronel se tu snadno zorientovala a zavedla je do nejbližšího hostince. Nechaly koně venku a vešly dovnitř.

První, co jim přišlo na mysl, byl pronikavý zápach kouře a alkoholu. Všichni hosté se mezi sebou vesele a nahlas bavili, nikdo si nevšiml dvou zahalených postav, dokud nevešly přes práh dovnitř. Obličje měly zahalené v kápích, takže jim do nich neviděli, ale brnění a zbraně viděli všichni.

Celá místnost ztichla. Rianoi se znenadání pohnula a jako duch došla k malému stolku vzadu u výčepu. Když kráčela, nebyl slyšet žádný zvuk dopadajících bot.

Za stolem se krčila malá holčička a zírala na ni. Pak se vzpamatovala a odběhla pryč. „Mamííí! Přišli hosté!“ zakřičela hlasitě.

Z kuchyně vyšla žena středního věku se zástěrou okolo pasu. Když se podívala Rianoi do černých očí, trhla sebou a o krok ustoupila. „Co si přejete?“ vykoktala vyděšeně.

Než mohla Rianoi cokoliv odpovědět, přiřítla se Aronel a jednou rukou jí zacpala pusou. „Chceme dva pokoje, nějaké jídlo a pořádnou lázeň. A taky někam ustájit své koně,“ řekla spěšně, když ze sebe Rianoi setřásla její ruku a nevraživě se na ni podívala.

„Jistě. Tady máte klíče od pokojů, zbytek vám doneseme nahoru. Koně můžete nechat ve stodole vzadu za domem. Je tam i seno a voda.“ Majitelka hostince jim rychle podala klíče a zmizela.

„Co to bylo?“ vyštěkla Rianoi, jakmile vyšly z hostince ven ke koním. „Musela jsem zasáhnout. Vyděsila jsi ji k smrti,“ vysvětlila Aronel. „Mohla bys přestat jednat se všemi jako přízrak.“

Rianoi na to nic neřekla, ale myslela si svoje.

Když se vrátily ze stodoly do pokojů, s potěšením zjistily, že všechno, o co si řekly, bylo již nachystané.

Aronel se jim ani nedivila, když Rianoi předvedla svůj výstup. Kdyby ji neznala, také by se jí bála.

„Tak se uvidíme ráno,“ rozloučily se a každá zmizela ve svém pokoji.

Než Rianoi do pokoje vstoupila, celý si ho prohlédla. Byl to starý zvyk.

Měl jenom jedno okno s výhledem na hlavní ulici.

Moc tu toho nemají. Ale dá se to.

Rianoi vyndala všechny zbraně, ale samotnou zbroj si ponechala na těle. Sedla si a pustila se do jídla. Neměla hlad a jejich jídlo jí moc nechutnalo, ale musela do sebe něco dostat. I tak po několika soustech vidličku odložila.

Ještě než vlezla do lázně, zaklínala dveře a okna nožem. Ujistila se, že obojí drží, a konečně skočila do vody, až vyšplouchla ven na podlahu.

Lázeň po použití vysunula ze dveří ven na chodbu. Ještě vedle toho položila táč s jídlem.

Podívala se na stranu ke dveřím od Aronelina pokoje. Udělala přesně totéž co ona. Chápavě se usmála. Ani jedna z nich nestála o cizí návštěvníky. Ta hromada kovu by se špatně vysvětlovala.

Rianoi zaklepala na Aronel. Nikdo jí neotevřel.

Aronel měla dnes večer jiné plány než být zalezlá v pokoji. Když se najedla a vykoukala, vzala si na sebe jen svoje triko a kalhoty. Sešla dolů do hostince mezi ostatní hosty.

Bez své zbroje a zbraní nevypadala tolik nebezpečně, dokonce se dokázala chovat přátelsky jako obyčejná sedmnáctiletá dívka.

Poprosila na baru o sklenici piva, aby si mohla k někomu přisednout. Hosté byli ze začátku ostražití, ale brzy zjistili, že je s ní docela zábava. Vyměňovali si různé příběhy a zážitky a smáli se tak moc, až nemohli popadnout dech.

Díky svým častým výpravám měla hodně co vyprávět. Samozřejmě že musela vynechat některé dost podstatné části příběhu, ale i tak

dokázala všechny u stolu přimět, aby ji napjatě poslouchali. Když skončila, pořád jí viseli na rtech. Najednou se zatvářila smutněji.

„Mohla bych se vás na něco zeptat?“ ozvala se tiše.

„Samozřejmě,“ odpověděli všichni u stolu sborově.

„Chceme se dostat do hlavního města, abychom navštívily starého přítele. Bohužel jsme se ztratily a na naší mapě není vyznačené. Poradíte nám?“ Sladce se na všechny usmála a ukázala jim mapu od mistra. Nikdo nepostřehl, že i když se navenek smála, v očích měla jen ledový chlad.

Nikdo se na tu mapu ani nepodíval. „My totiž hlavní město nemáme,“ odpověděl jeden.

„Královská rodina pořád cestuje, navštěvuje jedno město za druhým, a tak nemá cenu mít hlavní město. Stejně by se tam nezdrželi víc než na pár dní,“ navázal další, když si všiml jejího nechápavého pohledu.

Žádné hlavní město? To mění všechny naše plány.

Aronel z toho nebyla nijak moudrá. Který král by si nenechal postavit oslňující palác, kde by ho všichni uctívali? To nedává žádný smysl. Každý potřebuje nějaké místo, kde se může natrvalo usadit a které může považovat za svůj domov.

„Jak to? Každé království má své hlavní město,“ snažila se z nich dostat všechny informace.

Všichni u stolu pokrčili rameny ve znamení, že netuší. „Je to takhle už celá staletí. Zvykneš si.“

Aronel na ně kývla na znamení díky. Zahodila mapu stranou. Řekla jim ještě jeden příběh a vytratila se zpátky nahoru do svého pokoje. Pouštěli ji velice neochotně, ale když si vzpomněli na její podivný příchod a schopnosti, které může mít, nechali ji jít. Ani se za nimi neohlédla.

Rianoi na ni čekala přede dveřmi. Netvářila se nadšeně, ale že by byla našťvaná, to se také nedalo říct.

„Takže?“ Nemusela být mudrc, aby uhodla, o co se tam dole snažila. Navíc to bylo slyšet až nahoru.

Zalezly spolu do jednoho pokoje, kde jí Aronel pověděla, co se od ostatních hostů dozvěděla.

„Takže žádné sídlo? To bude trochu složitější,“ shrnula to Rianoi.

„Bude to chtít rychlý plán. Nemáme čas je měsíc sledovat,“ přikývla Aronel.

„Uvidíme. Víme, do jakého města pojede princ v nejbližší době?“

Aronel vyndala mapu a ukázala na jedno z měst. „Město Lumern. Za tři týdny tam bude pořádát oslavu letního slunovratu,“ odříkávala to, co se dozvěděla od hostů.

„Mně se na oslavu nechce,“ povzddechla si Rianoi. V jejích představách se oslavy skládaly z hlasité hudby a divokého tance. Nic pro ni.

Byla to sice vhodná doba, kdy zabít prince, ale představa, že se má obléknout do šatů, ji trochu děsila. Nesnášela je. Byly příliš lehké a někdy měla pocit, že na sobě nic nemá. Navíc se do nich nedaly ukryt žádné pořádné zbraně, až na pár menších nožů.

„Taky bych nejraději pracovala bez diváků,“ přiznala Aronel.

Rianoi se na ni podívala. „Takže si ho najdeme někde o samotě? To by šlo. Už se těším, až se s ním potkáme,“ chladně se usmála.

„Co chceš dělat?“ Aronel si nebyla jistá, jak si vyložit výraz, který se objevil ve tváři její přítelkyně.

Rianoi jí podrobně vysvětlila svůj plán.

Když to nakonec Aronel vzala kolem a kolem, došlo jí, že za sebou nezanechají jen jednu mrtvolu.

Tělem jí projel ledový chlad. To, co jí Rianoi právě řekla, dalece přesahovalo její představivost.

„Mistr měl pravdu. Tvoje srdce je vážně jen z ledu. Jak tě to proboha napadlo?“ *Na nic takového bych v životě nepřišla!*

Rianoi se na ni zadívala očima hladové šelmy, až se jí zježily všechny chloupky na těle. „Možná jsem ti to zapoměla říct. Já nemám srdce.“

Tu noc Aronel raději zatarasila dveře a okna nadvakrát.